

Sodobna slovenska dramatika

Jure Karas

Realisti

Kabaret za pet igralcev, pijanca in občinstvo

Realisti so bili premierno uprizorjeni na malem odru SNG Nova Gorica 22. februarja 2018.

Originalni Realisti so: Žiga Udir, Peter Harl, Jure Kopušar, Urška Taufer in Matija Rupel, pijanec za klavirjem: Anže Vrabec ali Joži Šalej.

UVOD PRED UVODOM: CIMRA

VLOGE: CIMER 1: PETER; CIMER 2: ŽIGA

CIMER 2 pride v stanovanje. Jezen je.

CIMER 1: Kako je šlo?

CIMER 2 odpre hladilnik, vzame pivo in ga odpre.

CIMER 1: Ne preveč dobro, a?

CIMER 2 (*jezen*): Poln kurac imam tega, da če hočeš imet službo, moraš imet izkušnje! Kje naj dobim izkušnje, če me pa noben noče vzet v službo?! (*Oponaša:*) “Če nimate izkušenj, vas niti obravnaval ne bomo.” Keri kreteni.

CIMER 1: Pa dobro, kam si se pa hotel prijavit?

CIMER 2: Za kirurga v kliničnem.

CIMER 1: Pa ... saj ti nimaš šole za to.

CIMER 2: Sej nimam šole skor za nič. A ni pol vseen?

CIMER 1 (*ga nejeverno gleda*): Mislim ... ne vem, no ...

CIMER 2: Sej itak vsi blefirajo. A misliš, da tvoj šef ima pa šefovsko šolo narejeno? A imajo naši poslanci kakšno šolo končano?!

CIMER 1: Dobro ... kirurg je vseeno malo drugače.

CIMER 2: Ja sej – vsi blefirajo. A ni potem bolj bit na varni strani skalpela?

CIMER 1: Ti nisi resen.

CIMER 2: No, to je bil pa njihov drugi očitek. “Ti nisi resen.” Kako naj jaz vem, da “razgovor ob devetih” pomeni ob devetih zjutraj?

CIMER 1: Kaj pa, če se prijaviš za kakšno službo, ki jo dejansko lahko dobiš?

CIMER 2: Recimo?

CIMER 1: Ne vem, nekaj v kulturi. A nisi ti akademije za igro končal?

CIMER 2: Ja in?

CIMER 1: Ja no, pač – nekaj v tej smeri. Mogoče bi lahko delal v kakšnem manjšem gledališču ...

CIMER 2: Raj crknem. Raj živim na sociali do konca življenja – bo bolj dostojanstveno. (*Spije pivo do konca.*) Sploh pa, igralstvo ni zame ...

CIMER 1: Saj ne moreš vedeti, če ne probaš. Po fakulteti se igralec šele začne formirati ...

CIMER 2 (*odpre novo pivo*): Ne vem, no ... Mojim profesorjem se je zdel, da sem se že čisto formiral ... samo v napačno smer.

CIMER 1: Ma daj no. Ne moreš tako zgodaj ocenjevati ...

CIMER 2: Reč to moji mami. Na diplomski predstavi se je drla *buu*, še preden sem kar koli rekel. (*Potrese piksno, očitno je zelo hitro spil tudi drugo pivo.*) Pa saj je imela prav. Grozen sem.

CIMER 1: Eh ... nihče ni tako slab, da bi mu lastna mati vpila *buu* ...

CIMER 2: Ti bom najdu posnetek. Mami ga sigurno še ima, ker ga vsakič kaže obiskom.

CIMER 1: Daj pokaži.

CIMER 2: Kaj?

CIMER 1: Pokaži mi vlogo. Kaj ste igrali?

CIMER 2: Ni šans.

CIMER 1: Pa daj no, kaj si tak? *Mama* te je že užalila, koliko slabše je še lahko?

CIMER 2: Dej mi mir.

CIMER 1: Kupim ti tekilo.

CIMER 2 (*zelo hitro*): Okej. (*Se postavi na pozicijo.*) Okej ... se pravi, to je prizor, kjer sem jst švedski kraljevič ... kaj je že bil? (*Razmišlja.*)

CIMER 1: Hamlet?

CIMER 2: On, ja!

CIMER 1: Danski.

CIMER 2: Kaj?

CIMER 1: Danski kraljevič.

CIMER 2: Ne vem, jst poznam samo tega – Hamleta.

CIMER 1 (*ga gleda, trenutek*): No, sej je vseeno, kar daj ...

CIMER 2: No, skratka. Švedski kraljevič – on je ... Njemu so fotra ubil. Al dedka?

CIMER 1: Fotra. Pa *danski* kraljevič.

CIMER 2: Sej je vseen. In skratka, on je zdej v tem švedskem gradu in hodi gor dol in je ves kao *a bi to al ne bi to* ...

CIMER 1: Ja, sej poznam *Hamleta* – daj odigraj tako, kot si na predstavi.

CIMER 2 (*presenečen*): Aja, poznaš? A res? (*Kot da je to najbolj nenavadna stvar.*) Jst sm skos mislu, da je to nek star tekst, ko je tko čudn napisan. (*Se vrne k stvari.*) Okej, skratka ... jst sm zdej ta Šved in grem ... (*Se odkašlja, dramatično.*) A ja ... *al ne? To je zdej vprašanje.*

CIMER 1 *se zasmеji.*

CIMER 2 (*rahlo užaljeno*): Kaj?!

CIMER 1 (*ga popravi*): *Biti ali ne biti* – to je zdaj vprašanje.

CIMER 2 (*užaljeno, se brani*): Ja prov ... ampak to je *drugo* vprašanje ... (*Pomisli.*) Čaki ... a to se un Danc sprašuje, al kako? Pa a ni tega en Anglež pisal? A on je z Danske?

CIMER 2 *zazvoni mobitel. CIMER 2 se javi.*

ŽIGA (*izven vloge*): Alo? (*Veselo.*) Matija, kje si ti? Ja, midva s Perotom sva kle ...

(*Gleda po odru.*) Ja kle no ... k prideš čez vrata not ... kaj je že ...

PETER: Na odru! Na odru sva ...

ŽIGA (*v telefon*): Peter prav, da na odru. Ja. Sej men tud tko zgleđa. Halo?

Očitno je sogovornik prekinil zvezo.

ŽIGA: Dol je vrgu.

PETER: A Matija?

ŽIGA: Ja, neki je živčen.

PETER: On je vedno živčen.

JURE pride od strani, kadi cigareto.

JURE: Kdo je živčen?

ŽIGA: Matija.

JURE: Aja, to pa ja. On je vedno živčen. (*Gleđa po dvorani.*) A sem kej zamudu?

ŽIGA: Nč tazga, pol enga prizora.

PETER: Manj kot pol.

ŽIGA: Mogoče res mal manj.

MATIJA jezno prikoraka na oder.

PETER: O, lej ga, Matija.

MATIJA: Pa kaj se vi greste? (*ŽIGU:*) A si ti normalen? Da se javljaš na telefon sredi prizora?!

ŽIGA (*defenzivno*): Ja ... sej si me ti klicu sred prizora ...

MATIJA živčno pogleđa soigralce.

JURE (*kot da nima nič s situacijo*): Ne mene gledat, jst sm šele pršu ... (*Otresā cigareto.*)

MATIJA (*zagleđa JURETOVO cigareto*): Pa kaj je to?! Ne smeš kadi tukaj!

Vzame JURETU cigareto iz roke in jo pohodi.

JURE (*ga gleda*): Oprosti no. Nisem vedu.

JURE *se zelo očitno premakne za en korak vstran, vzame novo cigareto iz škatlice in si jo prižge. MATIJA ga že hoče nadret, ampak opazi nekaj drugega ...*

MATIJA: Kje je pa Urška?

Ostali fantje se spogledajo, kot da jih je vprašal, kaj je definicija kvantnega polja.

PETER: Urška?

MATIJA (*vse bolj živčen*): Ja ... Urška. A veš – edina punca v naši skupini!

PETER: Aja, Urška. (*Trenutek.*) Ni je.

MATIJA: A bejž?! To tud jaz vidim!

ŽIGA (*JURETU, kakor zaupno, ampak ga vsi slišimo*): Kaj ga pol sprašuje, če tud on vidi? A veš, to so te stvari, k mene zmedejo ... (*Vidi, da ga MATIJA gleda, se zmede.*) A ... Čak ... jo bom poklicu.

ŽIGA *pokliče po mobitelu, v dvorani zaslišimo zvonjenje in Urško, ki se javi.*

URŠKA: Halo?

ŽIGA: Ja, živjo, Urška. Oprosti, ker motim, ampak Matijo zanima, kje si ...

URŠKA (*kot da se pogovarja s kupom idiotov*): V dvorani. Tako, kot smo bili dogovorjeni za začetek.

ŽIGA (*pokrije slušalko, Matiju, zaupno*): V dvorani je. Tako, kot smo bili dogovorjeni. Za začetek. (*Se zave, da je očitno naredil napako glede uvodnega prizora.*) Ajaaa ... sej se mi je zdel, da ta Hamlet ni na začetku. Sej je blo men skos čudn ...

Vsi razen MATIJE, ki mu že malo trza oko, se premikajo na svoje pozicije v dvorani, vmes še komentirajo med sabo.

ŽIGA: A teb ni blo čudn, Pero?

PETER: Mi je bilo, samo se mi je zdelo, če je tebi okej, potem je tudi meni v redu ... Jure, a tebi je bilo čudno?

JURE: Jst sm šele na konc pršu. Ampak ja ... mal mi je blo čudn. Ker *Hamlet* ni nikoli na začetku.

ŽIGA: Pa sej to me je zmedl. Ker zdej smo začel z njim, ampak ni na začetku ...

PETER (*ga tiša*): Pšššt. Začelo se bo.

JURE: A misliš?

PETER: Ja, ko ugašajo luči v dvorani. Vedno se tako začnejo predstave, da luči ugašajo.

ŽIGA (*navdušeno*): Ampak to sem pa tud jst opazu. Zmer! A mislš da ...

JURE IN PETER (*ga prekineta*): Pšššt!

LUČ se spremeni iz "delovne" v "odrsko". Slišimo GLASBO, MATIJA pompozno pridrvi na rampo.

UVOD

VLOGE: IGRALEC 1: MATIJA; IGRALEC 2: JURE; IGRALEC 3: PETER;
IGRALEC 4: URŠKA; IGRALEC 5: ŽIGA

IGRALEC 1 *pompozno, s sredine odra.*

IGRALEC 1: Drago, spoštovano, velecenjeno občinstvo ...

IGRALEC 2 (*ga prekine*): In občinke ...

IGRALEC 3 (*ko hoče IGRALEC 1 spet spregovoriti*): Ne pozabimo na staro in mlado, gospe, gospode, gospodične, ta grde in mične, petične, sestrične, podobne in različne ...

IGRALEC 4: ... poznavalce in naključne obiskovalce, plezalce, smejalce, padalce in balkonske goste, ki nocoj izjemoma sedijo v parterju ...

IGRALEC 5: ... jaz bi pa mamu pozdravil.

IGRALEC 1 (*potrpi motnjo, gre dalje*): Dobrodošli v kabaretu za pet igralcev, pijanca in občinstvo ... Že stari bard je dejal: *Ves svet je oder ...*

IGRALEC 2: Kaj je mislil s tem? A lesen?

IGRALEC 3: Slabo pobarvan?

IGRALEC 4: Poln čudakov, od katerih vsak zase misli, da je genij?

IGRALEC 2: Ampak, a veš, da sem jaz res?

IGRALEC 5: Pa kakšno je to ime *Bard*? A je iz Solkana?

IGRALEC 1 (*mu grejo že na živce, poskuša nadaljevati*): In mi na tem svetu ...
Mi ... *Iz take smo snovi kot sanje ...*

IGRALEC 2: Pa bitcoini.

IGRALEC 3: Moje sanje so predvsem iz vprašanja "kako bom položnice plačal"?!

IGRALEC 4: Sanja svinja o koruzi, jaz pa o svinji.

IGRALEC 5: Sanja Grohar je men ušeč.

IGRALEC 1 (*znori, glasba utihne*): Pa dobro!!

Tišina.

IGRALEC 1: A lahko človek *eno* stvar normalno pove?! A se lahko toliko skoncentriramo?! A?!

IGRALEC 2: Odvisno, če ti je ime Donald in si ameriški predsednik, potem težje ...

IGRALEC 1 že grozeče stopi proti IGRALCU 2.

IGRALEC 3 (*stopi med njiju, IGRALCU 2*): Pa daj, pusti ga. Pusti ga, naj pove uvodni monolog. Saj veš, da je živčen. To je njegovih pet minut slave.

IGRALEC 4: Pet minut?! (*Pogleda na navidezno uro na zapestju.*) Pridem nazaj čez tri pa pol. Si grem vložek zamenjat.

IGRALEC 4 gre.

IGRALEC 2: Grem s tabo.

IGRALEC 5: Jaz bom ostal. Treba je naše podpirat.

IGRALEC 3 (*IGRALCU 1, pomirjujoče*): No vidiš, *vs*i bi radi slišali, kaj imaš za povedat.

Trije igralci ostanejo na odru, nekaj trenutkov se gledajo.

IGRALEC 5 (*pozitivno*): No, evo, pa smo. Kako se lotimo? A je tole monolog za enega igralca?

IGRALEC 3: Vsi monologi so za enega igralca.

IGRALEC 5: Ni nujno. Včeraj sva imela z ženo krasen monolog, ko sem prišel domov ob treh zjutraj.

IGRALEC 3: Kje si pa bil?

IGRALEC 5 (*navdušeno*): Aja, poznaš tekst? Jaz sem bil pa prepričan, da si ga je sprot zmišljevala.

IGRALEC 1 (*nervozen, ne more ju več poslušat*): A lahko, prosim ...

IGRALEC 5 (*kot da užaljeno*): Ja, oprosti, no, sem mislil, da te zanimajo problemi prijateljev in sodelavcev ... Očitno sem se motil!

IGRALEC 5 *odide*.

IGRALEC 1 (*mu je žal*): Ej, ej ... oprosti! Pa saj nisem ... Samo če smo ravno sredi ... Pa daj no ...

IGRALEC 3 (*očitajoče*): Da te ni sram! Človek je šel spat ob treh, ti pa takole z njim!

(*Odide.*) Eni ljudje!

IGRALEC 1 *ostane sam na odru*.

IGRALEC 1: Svet gre h koncu!
Ni več principov, ni več spoštovanja.

Pametni so šli.
Normalni so se poskrili.
Taneumni so napredovali v tapametne, tako da nam naenkrat primanjkuje čisto navadnih budal.

Sociopatov več ne diagnosticiramo, ampak jih posedamo v direktorske pisarne in jim natakamo kavice, medtem ko z vajeno roko vodijo ta splav norcev proti čerem.

Revolucionarne pesmi odzvanjajo v razprodanih koncertnih dvoranah, v nas pa odmevajo praznine tisočih nakupovalnih centrov.

Sekanje glav tokrat ne bo pomagalo.
Mimo barikad se bomo peljali po urejenem obvozu.
Denar ni več sveta vladar, ampak je njegova kri, oči, telo in jezik.

Vsi smo zamenljivi, ampak nihče nas ne zamenja.

Ne molimo in ne prosimo – mi naročamo in plačamo.
Ne odpuščamo, razen v boljše založenih podjetjih – in ne upamo,
razen ko ponoči nenadoma zbudjeni dihamo v temo – sami in ranjeni.

GLASBA (na temo Internationale):

(Počasi.)

Vstanite, v suženjstvo zakleti,
budilka dere se nam v ksiht,
brez smisla, radosti, veselja,
odpravljamo se spet na šiht.

(Normalen ritem.)

Sedimo, v suženjstvo zakleti,
v dolgčasu Excel tabel,
ekrana luč nervozno sveti,
a ogenj v nas je dogorel.

Nov svet krivičnosti trpimo,
za kredite majhnih stanovanj,
izginilo bo vse, kar naredimo,
bili smo nič, bodimo manj.

(Na temo Nabrusimo kose.)

Za avto na lizing, za pivo v petek,
za beden regres ali za kilo mesa,

za pet dni dopusta, kos skorje v usta,
za domovino, za kredit in boga.

V boj za trosobno življenje,
prikolico, pir, pavšal,

do penzije čaka nas prekleto trpljenje,
potem pa do smrti sam še mal!

NAPOVED: TEKMOVANJE PAROV

MATIJA: Hvala. S pomočjo pesmi še dejstvo neizogibne smrti in revščine zveni nekako bolj znosno.

PETER: Zase govori. Jaz sem moral tegale (*pokaže na ŽIGA*) poslušat, kako mi kruli na uho.

Vsi razen MATIJE začnejo postavljati za skeč Tekmovanje parov.

ŽIGA (*nervozno*): Kaj? A je kej narobe z mojim petjem?

PETER: Razen ritma in melodije, nič.

ŽIGA: Tolk da veš, jst mam končano srednjo glasbeno!

PETER: A res? A ste imeli oddelek za ušesne čepke?

ŽIGA hoče nekaj zabrusit nazaj, MATIJA prekine izmenjavo s svojo napovedjo.

MATIJA: Prva točka našega realističnega spektakla govori o večnih človeških lastnostih – treh gonilih našega veličastnega napredka: fovšiji, šibki samozavesti in neskončni želji po tem, da če že ne moremo biti boljši, naj bodo vsaj drugi slabši.

TEKMOVANJE PAROV: DVA NA DVA

VLOGE: TATJANA: URŠKA; ANDREJ: PETER; MOJCA: JURE; BRANKO: ŽIGA

Par je na obisku pri drugem paru. Povečerjali so, pijejo vino.

MOJCA: Tatjana, večerja je bla odlična. A ni bla odlična, Branko?

BRANKO: Aha. Odlična.

TATJANA: Ah, nehaj Mojca. Če bi prej vedela, da prideta, bi naredila kaj posebnega, tako pa ...

MOJCA (*jo prekinje*): Prosim te! Musaka je bila super! A ni bla super, Branko?

BRANKO: Super.

ANDREJ: Res je bila super, ljubica.

TATJANA (*lažno skromno*): Ah, dej no ...

MOJCA: Prav ne vem, kdaj sva nazadnje jedla musako. (*Branku.*) A sva jo slučajno na Skirosu, ko sva bila na križarjenju po Grčiji? Branko, a se ti spomniš, a je bilo to predlani, ko sva bila na križarjenju po Grčiji?

BRANKO: Ja, predlani.

MOJCA (*Tatjani in Andreju*): Skiros je en tak mini otoček v Egejskem morju, zelo skrito, zelo neturistično ...

TATJANA (*jo prekinje*): Pa saj sva bila na Skirosu, Andrej?! A nisva?

ANDREJ: Sva. Lani.

MOJCA (*fejk navdušena*): A bejž?! Da sta bila? Lani? A si slišal, Branko? Na Skirosu sta bla. Tako kot midva.

BRANKO: Aha, lani.

MOJCA (*nekoliko pokroviteljsko*): Sam vidva sta verjetno spala v hotelu? Ker midva sva bila v enih res srčkanih ribiških kolibah na drugi strani otoka. A niso bile srčkane, Branko? (*Preden Branko uspe odgovoriti nadaljuje.*) Zelo neturistično. Maš kompletно plažo zase, malo je sicer dražje, ampak se spleča ...

TATJANA (*navdušeno, s podtonom zmagoslavja*): Ja! Pa saj tam sva spala! Kalikra! Andrej, a nisi ti ujel škarpene na Kalikri?

ANDREJ: Aha. Pet kil.

TATJANA (*zaupno*): Andrej je z domačini hodil ribe lovit. Smo se tako sprijateljili, da so nama dali apartma še za en teden zastonj. Praktično družina smo postali. Vsak božič nam pišejo ...

MOJCA (*jo prekine, že rahlo penasta*): Čeprav se mi zdi, da Grčija tud ni več to, kar je bila. Preveč turistična postaja. Vsi hodijo tja. Že predlani se mi je zdelo, da je preveč turistična. Zato tudi lani nisva šla, ker se mi je zdela preveč turistična. A nisem lani rekla, da je Grčija preveč turistična, Branko?

BRANKO: Aha ... (*Čez sekundo.*) Preveč.

TATJANA: To sta mogla pa met res smolo. Ko sva bla midva, ni blo žive duše.

MOJCA (*najraje bi jo ubila*): Zdaj hodiva na Tajsko. Mal je dražje, ampak se splača.

TATJANA (*z zanosom*): Joj, Tajska. Tam sva se spoznala! A ne, Andrej?

ANDREJ: Koh Tao. Krasen otok.

MOJCA (*besno z nasmeškom*): Ja, Tajska je fajn. Skoraj tako fajn kot Kambodža. Midva zdaj tja hodiva. V Kambodžo.

Besno pogleda Branka, ker ji ne daje podpore, tako kot to počne Andrej.

TATJANA: Kambodža?! Obožujem Phnom Pen! (*Andreju.*) A se spomniš parade slonov?

ANDREJ: Samo enkrat na sto let jo imajo. In midva sva bila ravno takrat v mestu ...

MOJCA (*se ji trga, a še vedno se smehlja*): Naju so pa oropal v Kambodži. Sred belga dne!

TATJANA: Samo enkrat? Naju so trikrat.

ANDREJ: Dvakrat podnevi, enkrat ponoči.

MOJCA: Brankota so tko pretepl, da je zdravnik rekel, da še v življenju ni videl česa takega! Še nikoli!

Branko jo začudeno pogleda, Mojca ga utiša s pogledom.

TATJANA: Andrej je bil pol leta v komi.

MOJCA: No, vsaj posilil ga niso, tako kot mojga Brankota.

Branko hoče nekaj reči, Tatjana ga prekine.

TATJANA: A se hecaš? Vsakič, ko so naju oropal, so ga posilil. Pa še enkrat kar tako, za ekstra.

Zdaj že Andrej poskuša nekaj reči, ampak očitno je, da sta puncu izven kontrole.

TATJANA: Človek bi še razumel, da te oropajo, pretepejo in posilijo – ampak da ti vzamejo še ledvico ...

MOJCA (*z nekaj upanja*): Aja? Ledvico so mu vzeli? Samo eno?

TATJANA (*ponosno*): Obe.

MOJCA: A ... (*Res ne ve več, kako naprej, premagano.*) ... tako.

TATJANA (*zmagoslavno*): Krasne počitnice.

Pogleda Andreja.

ANDREJ: Krasne.

MOJCA (*prisiljeno*): Ja, res fajn. A ni to fajn, Branko?

BRANKO: Fajn je.

Nekaj trenutkov neprijetne tišine.

MOJCA: Kako pa otroci? Za našo tamalo pravijo profesorji, da je tako talentirana, da bi morala preskočiti razred ...

TATJANA: Samo en razred? Andrej, koliko razredov je preskočila naša?

NAPOVED: PIJANCI

URŠKA se prebije na rampo in naredi napoved.

URŠKA: Uboga žena, uboga mati, uboga gospodinja. Medtem ko on popiva, veselo in brez skrbi – ona čaka doma, prestrašena, jezna, odgovorno trezna in predvsem ... zaskrbljena. O, kje je? O, kje? Je obležal v jarku? Ga je pogoltnil mrak? Je padel pod vlak? A morda leži nekje v temni ulici, nasekljan na tisoč majhnih koščkov, da bom reva morala iskati novega moža – nekoga, kot je tisti simpatični sosed, ki vsako jutro kolesari mimo našega bloka in se tako lepo smeji? In ravno ko misli postanejo težke in nevzdržne, se zasliši praskanje okoli ključavnice na drugi strani vrat. Živ je! Tu je! Vprašanje je le še ... (*Resnično zaskrbljeno in prizadeto.*) A ti veš koliko je ura?! Kje si pa bil?!

PIJANCI: TAKTIKE PRIHODA OB TREH ZJUTRAJ

VLOGE: PIJANEC 1: ŽIGA, PIJANEC 2: MATIJA, PIJANEC 3: JURE, PIJANEC 4: PETER

Mož vstopi skozi vrata in zagleda ženo.

VSI: A si še budna? Kolk je pa ura?

PIJANEC 1 (*pogleda na uro, kot da ježno*): Pa ta moj šef je nor. A veš, da smo do zdej imel sestank?! Če bi vedel, da je tko pozn, bi že prej šel ...

PIJANEC 2: Nisem hotel vozit, pa sem raje počakal, da sem prišel k sebi ... Saj to je odgovorno, a ne?

PIJANEC 3: GPS me je peljal v napačno smer. Jaz pa tako zamišljen, da sem šele v Kopru opazil, kje sem.

PIJANEC 4: Sosedu je papagaj pobegnil. Prekleta beštija ... (*Zaskrbljeno pogleda na uro.*) Jaz mam jutri službo.

PIJANEC 1: Vem, kaj boš rekla, in ja, prav imaš. Zajebal sem. Zajebal sem. Kaj naj človek temu doda? Nič. Nič ne moreš rečt. Pejva spat.

PESEM: SMRČALNA

GLASBA (na temo Kaj ti je deklica)

Kaj ti je deklica,
da si tak žalostna?
Kaj mi je, nič mi ni,
moj fant pjan smrči.

Ne pomaga žvižganje,
pihanje v uho tud ne,
ne za nos prijemanje,
na bok obračanje.

Vem, ne spleča se zločin,
a kaj naj reva naredim,
al sekira al strihnin,
naj ga zadušim?

Fantič pr punc leži,
povšter mu čez nos tišči,
fant ne diha, ne smrči
več, dekle mirno spi.

NAPOVED: INTERNET NE DELA

ŽIGA: "Poroka je smrt strasti," je pred dvema letoma dejala moja žena. In še danes, ko se ponoči obračam na kuhinjski komodi in poslušam njen pridušen pogovor z ljubimcem, včasih pomislim, da bi bilo morda boljše, če nikoli ne bi izrekla tistega usodnega "no prav". A nekateri odnosi zdržijo tudi spona prstana in časa in nekatere ljubezni trajajo dolgo, dolgo ... res ... dolgo. Spoštovani sedeči, pred nami je čisto navaden prizor, grobo izrezan iz mirnega družinskega življenja.

KONEC SVETA: INTERNET NE DELA

VLOGE: ONA: MATIJA, ON: PETER

Miren družinski večer neprijetno hitro eskalira v dramo.

ON (*klika*): Marta, meni net nekaj ne dela.

ONA: Kako ti ne dela?

ON (*klika*): Pač – ne dela mi. Ne dela mi internet.

ONA (*po premisleku, nenavadno panično*): Kako ne dela internet, Emil?!
Internet vedno dela!

ON (*še bolj panično*): Ja pač, Marta, meni ne dela! Glej, klikam, ne dela!

ONA: Ja ... pa kako ne dela?! Mora delat! Emil, internet mora delat! To je osnova najinega skupnega preživetja. Ti si v kabinetu na internetu. Jaz sem v dnevni sobi na internetu. Kaj naj počneva, če internet ne dela?! A naj se pogovarjava?! Jaz ne morem več! Zahtevam ločitev, Emil!

ON: Marta, prosim te, jaz sem enako zmeden kot ti ... dajva se zadeve lotit racionalno ...

ONA (*se kulira*): Ja, ja ... prav maš. Oprosti. Zapaničarila sem. Dajva ... dajva razmišljat. (*Se spomni.*) Okej, kolk ma sosed kodo od wirelessa?

ON: 123podbregar. Ne, al je podbregar123? Probaj 123podbregar. A tipkaš?

ONA (*na robu joka*): Ne ...

ON: Zakaj ne pišeš, Marta? 123podbregar al pa podbregar123.

ONA: Ne pomaga, Emil ... ni ... ni ...

ON: Česa ni, Marta?

ONA: Ni wirelessa od Podbregarja ... Ni ga. Vsi wirelessi so zginli ...

ON (*malo jezen*): Ne bod no smešna, ne morjo vsi ... (*Sprevidi.*) O, mater ...
O, mater ...

ONA: A sem ti rekla?! A sem ti rekla, da so zginli?! Sam k ti men nikol ne zaupaš! Nikol mi nisi zaupu! Lepo mi je mami govorila, da naj se ne poročim s tabo! Zdej pa mam!

ON: Pa boli me kurac za tvojo mamó, Marta, internet mi ne dela!

ONA: Nama! Nama ne dela internet!

ON (*grozeče*): Majke mi, da te bom ... (*Se zadržuje.*)

ONA (*se ne boji*): Kaj?! No, kaj me boš?! A?! (*Emil se umakne.*) No, se mi je zdel – šleva. Pol tak dec nisi kt tvoj brat.

ON (*živčno*): Čaki ... čaki, ne Braneta v tole vlečt ...

ONA: Pa ga bom! Pa ga bom! Tistkrat k si moral na službeno pot v Bratislavo. Ko sem ti rekla, da se ni nč zgodil ...

ON (*ne more*): Ne ... ne mi rečt, da si lagala ...

ONA: Lagala sem, Emil.

ON: Neeee!

ONA: Ja! In a veš takrat, ko si znorel, ker se ti nisem javljala s sindikalnega izleta?

ON: Ne, Marta, prosim te – ne morem več tega poslušat!

ONA: Ti me itak nikoli ne moreš poslušat! Ne poslušáš, ko ti razlagam, kaj je bilo v službi, pa kaj je bilo na banki, pa ko ti razlagam, da sem spala z Ivanom.

ON (*šokiran*): Z Ivanom si spala?!

ONA: A vidiš, ko me ne poslušáš?! (*Se kuja.*) Ti me sploh nimaš rad ...

ON (*nabira se jeza*): Kuzla ... ti prekleta kuzla lažniva ... Ubil, ubil te bom ...

ONA (*prestrašena*): Emil ... spust nož. Emil, a sem ti stokrat rekla, da se mi ne dotiki kuhinje? Nikol stvari ne vrneš tja, kjer so, potem pa zmeraj iščem ko budala ... (*Še bolj prestrašena.*) Emil! (*Nekam.*) Na pomoč!

ON: Zdej boš ti vidla. Vsa ta leta poniževanja. Vsa ta leta, ko sem trpel tvoje blebetanje. Pa usrane božične večerje s tvojo usrano sestro ...

ONA: Nikolina je odvetnica, Emil, mal spoštovanja bi pa lahko pokazal ...

ON (*ne posluša, grozeče naprej*): Vse tvoje avanture, za katere sem se delal, da jih nisem opazil. Vsi izleti v Ikeo ... zdej boš dobila svoje ... (*Z najbolj navadnim glasom:*) O lej, net je nazaj.

ONA (*kot da se cel prizor ni zgodil*): A, fino.

Nekaj časa samo zvok klikanja in tipkanja.

ONA: Emil, a boš poklicu Nikolino, da v soboto prideva na večerjo?!

ON: Mhm.

SMEŠNO, SMEŠNO, NESMEŠNO 1

VLOGE: KOMIK 1: JURE, KOMIK 2: URŠKA, KOMIK 3: ŽIGA

Trije stand up komiki zelo samozavestno nastopajo.

KOMIK 1: Moja mama je tako debela, da prodajalci v trgovini ne vejo, a jim je povedala konfekcijsko ali telefonsko številko.

KOMIK 2: Moja mama je tako debela, da ko je ocvirke, izvaja bratomor.

KOMIK 3: Moja mama je tako debela, da so ji moral nogo odrezat, pa injekcije inzulina ji moramo dajat na dve uri.

Trenutek neprijetne tišine, komiki nadaljujejo.

KOMIK 1: Imam prijatelja, ki je tako grd, da so ga kot dojenčka morali imet v inkubatorju z zatemnjenimi stekli.

KOMIK 2: Imam prijatelja, ki je tako grd, da ko gre mimo računalnika, crkne Photoshop.

KOMIK 3: Imam prijatelja, ki je tako grd, da so se celo mladost delali norca iz njega in je pri dvaindvajsetih naredil samomor.

Neprijetna tišina, komiki nadaljujejo.

KOMIK 1: Moja punca je tako slab šofer, da preden bočno parkira, pokliče predstavnika zavarovalnice.

KOMIK 2: Moja punca je tako slab šofer, da se ji umikajo še avti s celjsko registracijo.

KOMIK 3: Moja punca je tako slab šofer, da je zbila otroka.

Neprijetna tišina.

NAPOVED: SLOVENSKA RESTAVRACIJA

Scena za SLOVENSKO RESTAVRACIJO se postavlja.

JURE: Spoštovani prebivalci sveta! Ameriški mislec Earl Nightingale je nekoč dejal: "Ko sodiš druge, s tem ne pokažeš, kakšni so *oni*, ampak kakšen si *ti*." Čeprav te čudovite misli ne razumem najbolje, se mi jo je zdelo vredno deliti z vami. Črni, beli, rumeni. Vsi drugačni, vsi lačni – in nobena juha se ne poje tako vroča, kot se skuha, razen kisló-pekoča.

Kabaret petih in pijanca vam predstavlja: *Prizor v slovenski restavraciji na Kitajskem!*

SLOVENSKA RESTAVRACIJA NA KITAJSKEM

VLOGE: NATAKAR: ŽIGA, MAMA: URŠKA, OČE: PETER, SIN: MATIJA

Kitajski družini (oče, mati, sin) streže slovenski natakár v slovenski restavraciji z zelo izrazitim r-jem.

NATAKAR: Dober večer. S čim vam lahko postrežem.

Oče se zareži, mama ga zgroženo boksne v ramo.

MAMA: Zhang Tao!

OČE: Kaj?! Ce pa ne zna lect "l"?!

SIN (*mu je nerodno*): Fotl, no ...

NATAKAR: Ni problema, res ...

OČE (*spet izbruhne*): "RES!" "RES" je leku! Ahaaa!

MAMA (*natakarju, opravičujoče*): Oplostite, malo plevec je spil.

NATAKAR: Res ni problem, gospa, sej se nam dostkrat dogaja. Kaj boste jedl?

SIN: Jaz bi klanjsko kolobaso.

MAMA: Jaz tudi.

NATAKAR (*si zapisuje*): Dvakrat kranjska.

Fotr izbruhne v smeh, mama ga spet boksne.

NATAKAR (*očetu*): Pa za vas, gospod?

OČE (*se kulira*): Mm ... Zliklofe. Idlijske.

NATAKAR: Idrijski žlikrofi, enkrat. Kaj pa damo za prilogo h kranjski?

MAMA: Kaj pa imate?

NATAKAR: Mamo krompir. (*Oče v smeh.*) Pire al pa pražen.

OČE: Plazen ...

NATAKAR (*se ne pusti zmesti*): Riž je opcija. Štruklji, repa.

Zdaj že mam konkretno sili na smeh. Sine ne more verjeti, kakšna sta njegova starša.

NATAKAR: Stročji fižol, od solat pa ribano zelje in radič.

Mami uide smeh.

MAMA: Oplostite. Bom ... *(Se komaj zadržuje.)* ... ladic.

NATAKAR *(ni dobro razumel)*: A ste rekl radič? Nisem vas dobr ...

Mama in oče ne moreta več zadrževati smeha. Sine vstane.

SIN: Kako sta lahko taka lasista?! Plov naglavzn se obnasata. *(Pokaže na natarjarja.)* A je on kliv, da ne zna govolt?! Kle je pls, kel hoce met bolse zivljenje, mi se pa tko obnasamo do njega ...

NATAKAR: Gospod, v redu je, res.

SIN: Ne, ni v ledu. Moji stalsi so lasisti in to ni u ledu.

OČE *(se zresni)*: Li Wei! Kako pa govolis! Takoj se mi usedi pa dej mil!

SIN: Ampak ce ...

OČE: Tisina!

MAMA *(natarjarju)*: Jst se oplavicujem.

NATAKAR: Ni problema, gospa, evo, prec prinesem ...

Odhiti. Mama jezno pogleda sina.

MAMA: Sled ostalije se tko deles. Da te ni slam ...

SIN: Kaj jaz? A zdej sem pa jst kliv? Vidva sta ...

OČE: Tisina! Bomo mel sleco, ce nam ne bojo zdej vsi u kuhinji pljunil v hlano ...

MAMA: Zhang Tao!

OČE (*se brani*): Kaj?! Sam plavim ... Bo vsaj nekaj nalavnega na klozniku. V teh ostalih ima vse isti okus.

SIN: Sam to je pa les. Noces videt kuhinje v slovenski lestavlaciji. Vse po čistilih smldi.

MAMA: Li Wei!

SIN: Ce je pa les. Sem hodmo samo zato, kel je poceni.

NAPOVED: PSIHIATER

MATIJA: Od vseh božjih stvaritev in bitij, ki lezejo po tem vesoljskem kamnu, je najbolj zgrešen prav – igralec. Ta olupek človeka, ta žalostna pokveka, ki se celo življenje trudi biti predvsem to, kar ni. In ko usoda to mesnato, kosmato in vase zagledano embalažo za značaje dovoljkrat trešči ob tla, se ta končno odpre – in ven prilezejo, z davno pretečenim rokom, vse boli in tegobe tega sveta ...

TERAPIJA: PRI PSIHIATRU

VLOGE: PACIENT: JURE, PSIHIATER: PETER, DR. BIZJAK: ŽIGA

Pacient leži na psihoterapevtovem kavču.

PACIENT: Gospod psihiater. Ne vem, kaj je z mano. Ne jem, ne spim.

PSIHIATER: A mislite hkrati ali ...?

PACIENT (*ga je zmedlo*): Prosim?

PSIHIATER: Ker če ne jeste med spanjem, je to popolnoma normalno. Popolnoma.

PACIENT: Ne, pač ... nervozen sem, ampak ne vem zakaj. V službi se težko koncentriram ...

Tišina. Psihiater se zave, da je očitno on na vrsti.

PSIHIATER (*odsotno*): Prosim? Kaj?

PACIENT: Pravim, da se v službi težko zberem.

PSIHIATER (*si zapisuje*): A, tako. Kje ste pa zaposleni?

PACIENT: V gledališču, saj sem vam že povedal. Dvakrat.

PSIHIATER: A da ste? (*Si zapisuje.*) *Pacient ... se ... ponavlja. Klasična regresija. (Pacientu.)* A drugače se pa dobro počutite?

PACIENT: Kaj?

PSIHIATER: Se dobro počutite?

PACIENT (*sarkastično*): Razen tega, da ne spim, da ne morem opravljat svoje službe, da se mi vrti, da vsako jutro dobim čuden izpuščaj na drugem delu telesa in da včasih pozabim, kako je ime moji ženi in otrokoma?! Ja ... razen tega se super počutim.

PSIHIATER (*z nasmeškom*): Se vam vidi, da ste igralec. Toliko besed za en zelo enostaven odgovor. (*Si zapisuje.*) Samoocena: *Su-per*.

PACIENT: Oprostite ... ampak ... a ste vi sploh pravi psihiater?

PSIHIATER: Definirajte "pravi".

PACIENT: Pač ... pač, pravi. Z diplomo.

PSIHIATER: Eno diplomo imam.

PACIENT: Eno? Iz psihiatrije?

PSIHIATER: Ja ... in ne.

PACIENT: Kaj to pomeni "ja in ne"?

PSIHIATER: Odgovora na vaši vprašanji. Ampak dajmo se skoncentrirat na vas ...

PACIENT (*rahlo obupan*): Pa saj to vam razlagam, zato sem tukaj! Težko se koncentriram *na kar koli*!

PSIHIATER: Na race?

PACIENT: Prosim?

PSIHIATER: Se lahko koncentrirate na race?

PACIENT (*ga je vprašanje presenetilo*): Ne ... ne vem. Nikoli se nisem probal koncentrirat na ... race.

PSIHIATER (*si zapisuje*): *Se ... ne ... more ... koncentrirati.*

PACIENT: Oprostite, ampak kaj majo race z mojimi težavami?

PSIHIATER: Ne vem. Očitno imate nekaj z njimi.

PACIENT: Jaz? Z racami?! Pa sej ste vi začeli z racami! Jaz nimam z racami nič!

PSIHIATER: No, v zadnji minuti ste jih omenili petkrat. Jaz, na primer, samo dvakrat. (*Pokaže nase.*) Dvakrat ... (*Pokaže nanj.*) ... petkrat. Kar visoko povprečje za človeka, ki trdi, da nima nič z racami, se vam ne zdi?

PACIENT: Ampak ...

PSIHIATER: Brez skrbi, kmalu bo vse boljše.

PACIENT: A ... a mislite?

Čez trenutek.

PSIHIATER: Oprostite. Sam s sabo sem se pogovarjal. Kaj ste rekli?

PACIENT (*začne vstajati s kavča*): Ne, ne ... tole ne bo šlo.

PSIHIATER: Evo, končno se strinjava. Povejte mi kaj o svojem otroštvu.

PACIENT (*za trenutek neha odhajati*): Kot ... na primer kaj?

PSIHIATER: A ste bili fejest mladi?

PACIENT: V otroštvu? Ja. (*Spet odhaja.*) Glejte, meni je zelo žal, ampak jaz ... ne vem, ne gre ... nekako se ne ujameva, se mi zdi ...

PSIHIATER (*dramatično*): To je tudi ona rekla.

PACIENT: Ha?

PSIHIATER: "Nekako se ne ujameva, se mi zdi" – to je tudi ona rekla. (*Spominja se z zaprtimi očmi.*) Star sem bil dvanajst, ona šestnajst. Provansa je cvetela. Počitnikovali smo v istem kraju. Njen oče je bil trgovski potnik za Tupperware. Poljubila sva se ob bazenu, ko je izrekla te besede. (*Odpre oči.*) Od takrat ne morem več ljubiti. Ali zamrzovati stvari v praktičnih posodah.

PACIENT (*ne ve, kaj bi*): Mislim ... to ... to je seveda žalostno ...

PSIHIATER: Žalostno?! Tragično! Probajte vi zamrznit golaž v vrečki!

PACIENT (*ne ve, kako bi se izvlekel iz situacije*): Ja ... Ampak to so ... vaše težave. Mislim, da bi si tudi vi morali poiskat pomoč.

PSIHIATER: Kaj, mislite, da nisem poskusil?! Pavsod sami šarlatani! To naše zdravstvo je sramota! (*Odruga listek in ga poda PACIENTU.*) To bo 40 evrov.

PACIENT (*gleda račun*): 40? Za tole?! Pa vi niste normalni!

PSIHIATER: Aha ... to je tudi doktor Bizjak rekel. A se poznata?

PACIENT: Doktor Bizjak?

Vstopi nov psihiater, ta ima Napoleonovo kapo na glavi.

DR. BIZJAK: Tukaj! Kdo me rabi? (*Gleda PACIENTA in PSIHIATRA.*) Mhm, tole imamo pa terapijo za pare. Kar usedita se, prosim, in mi povejta ... (*Zaupno.*) Kako so stvari v postelji?

Vsi trije preidejo v song o duševnem zdravju.

SONG: ŽIVELA JE DEKLICA

GLASBA (na temo Šivala je deklica)

Živ, živ, živ

Živela je deklica v mestu,
oj, mestu prepolnem ljudi,
in zraven si pela je pesem,
tralala, tralalalali.

Si pela je deklica pesem,
jo slišal mlad je zdravnik
in stopil do deklice mlade,
ki pela je tralalali.

Zdravnik je bil čeden, vesel in mlad,
živel v bližini je sam,
dekletu, ki poje, predpisal je
xanax in lorazepam.

Za dober dan lexotan,
za vse je fin klonopin,
za tu in tam temazepam,
za bister um o-o-o valium.

Zdaj deklica v mestu več ne živi,
ne hodi nič več med ljudi,
le v sobi z blazinami poje si,
bolj počasen trala ... la ... li.

NAPOVED: SOSEDJE

URŠKA: "Ne vrag, le sosed bo mejak!" Kdor ima soseda, ve, da je hudič včasih ta boljša alternativa. Sosed je naš drugi, neprijetni jaz: vedno poleg, nikoli fajn. Mitska žival z meje naše parcele nikoli ne počiva. Dan in noč v varnem zavetju žaluzij gleda, opazuje, načrtuje – dokler nekega dne ne udari, ta plod trdega neznanja in pomanjkanja osnovne človeške empatije ... Sledi realistična grozljivka *Sosedje*, 1. del!

SOSEDJE

VLOGE: SOSED: PETER, SOSEDA: MATIJA

SOSEDA *pometa.*

SOSEDA: O, soсед. Dober dan.

SOSED: Dan.

SOSEDA: Mi je pa tko žou.

SOSED.: Zakaj?

SOSEDA: Ja, da boste šli. Sej se selte, al ne vem prou?

SOSED (*malo v zadregi, kako sosedu to ve*): No ... ni še gotovo. Žena je včeraj izrazila željo, ampak ...

SOSEDA: Men je tko žou! Sm vas tako rada gledala zjutri, sej lahko povem, ste tak gospod. Ne znajo tle si tko fruštuka pripravt. Pa v taki lepi halji. Pa un vaš čajnik japonski, k pol tko lepo srebate iz unih mejhnih kuzarčkov. Sm se še jest navadla fruštuk jest. Sem si nastavla na okn, kadila pa vas gledala. Mi bo prov mankal.

SOSED: No ... moram it.

SOSEDA: A vas lahko sam s firbca vprašam ... a seuta skup selila?

SOSED: Ja ... kako pa?

SOSEDA: Ne, sem sam mislla. K sm opazla, da vedno pogostej okna zapirate. Če veste, kaj mislm ...

SOSED: Ne ...

SOSEDA: No ... vi ste tak gospod. Se vid, da ste z Lublane – to sem prec opazla, da vse okna zapirate, preden se mate za kregat. Sej ne, da na ušes vlečem, ampak vaša žena ma res ... prodoren glas.

SOSED: No, glejte ... to res ni vaša stvar ...

SOSEDA: Sevede ne. No, sam to vam pa morm rečt. Mal pupazte, da se nau govort začel. Dobr da sm jst vidla, k nau šlo naprej, ampak ... Ženska sama dopoldan na piru, s sončnimi špegli, tm gor pr Anzelt. Jst mrtva neb šla ke ...

SOSED: Kako pa pol veste, da moja žena ...

SOSEDA: Ne, ne – sam mim sem šla u nabavo. Veste, alkohol ni nč dobr, smo mel ravn dans tragedijo. To se kr mal slab počutm. Sam red je red – ni prou, da mi cajtn g vedno kasnej prhaja. Pa sem rekla Francu, naj praša ženo, kaj se tolk dolg s poštarjem menta. Sej jst tud rada kšno rečem za minuto dve, ne pa vsak jutrn pol ure. No, Franc je vsak dan pr Anzelt ... dons jo je pa našu poštar z nožem u hrbtu. Sm ga dve uri mirila, kokoj joku. Tko da pravm – neb blo tega, če ga neb Franc tkole tanku.

SOSED: Ja, gospa. Pa če bi se ljudje zase brigal.

SOSEDA: Točn tko! Men je stara mama cel živlejne pravla: Najprej treba svoj prag pumest. (*Pokaže na metlo.*)

SMEŠNO, SMEŠNO, NESMEŠNO, 2. DEL

VLOGE: KOMIK 1: JURE, KOMIK 2: URŠKA, KOMIK 3: ŽIGA

Trije stand up komiki zelo samozavestno nastopajo.

KOMIK 1: Moja babica je tako stara, da so jo že dvakrat našli okamnelo v jantarju.

KOMIK 2: Moja babica je tako stara, da ima namesto lučke ob postelji nagrobno svečo.

KOMIK 3: Moja babica je tako stara, da so vsi njeni znanci in prijatelji že pomrli in je zdaj sama in cele dneve joka.

Trenutek neprijetne tišine, komiki nadaljujejo.

KOMIK 1: Moj stric ima tako nizek IQ, da so mu avtomatično podelil poslanski mandat.

KOMIK 2: Moj stric ima tako nizek IQ, da so morali zaradi njega podaljšati Gaussovo krivuljo.

KOMIK 3: Moj stric ima tako nizek IQ, ker ima Downov sindrom.

Neprijetna tišina, komiki nadaljujejo.

KOMIK 1: Moj oče je tako škrt, da se je z mamo namerno poročil 29. februarja, da bi manjkrat praznovala obletnico.

KOMIK 2: Moj oče je tako škrt, da so bile moje prve besede v gorenjščini.

KOMIK 3: Moj oče je tako škrt, da ni hotel plačat babici doma za ostarele in je zdej babi sama doma in si tud za jest ne more skuhat.

Neprijetna tišina.

NAPOVED: ŠOVINISTIČNA VEČERJA 1

MATIJA: Čas je, da se od lahkotnih tem boleznih in smrti preselimo k večnim iztočnicam prave komedije: rasizmu, nacizmu, šovinizmu in turizmu. Dragi publikum, dobrodošli v netipično resnem in mejno tragičnem prizoru *Šovinistične večerje!*

ŠOVINISTIČNA VEČERJA, 1. DEL

VLOGE: TIP: URŠKA, NATAKAR: MATIJA

TIP se cel prizor nažira, na odru ves čas stoji nepremični NATAKAR. TIP se pogovarja z nevidnim partnerjem pri večerji, ki sedi na mestu občinstva.

TIP (*s polnimi usti, žveči*): ... skratka ... jaz nimam nič proti tem migrantom, nič, ampak ... (*Žveči.*) Pizda je dober ta zrezek, a si probal tole? (*Mu*

moli na vilicah.) A boš mal? Ne? Okej. (*Se zamisli.*) Kaj je, aja ... migranti. Hočem reči, vse lepo in prav. Razumem. Vojna v tvoji državi. Nočeš umreti. Nočeš biti del kolektivne norosti. Vse razumem, ampak pomisli za trenutek ... (*Žveči.*) Mm ... Sigurno ne bi probal? Jaz ... Jaz ne vem, a so tega telička vsak dan masirale nage Tajke al kaj so mu delali, ampak tole ... (*Kaže na vilicah.*) Mamico mu, glej to, ko putrček ... Res ne bi? (*Se vrne na temo.*) Skratka ... Pomisli za trenutek. Kako bi bilo, če bi obrnili situacijo. Če bi mi bežali dol ... no ... proti *njim*. Da imamo mi vojno in bežimo dol. A misliš, da oni ne bi postavljali ograj? Po mojem še do ograj ne bi prišli, ker bi nas samo ... (*Simulira streljanje.*) ... ratatatata! (*Z indijskim naglasom, ki naj bi zvenel arabsko.*) Tenk ju, kam egen! Pa kakšno sočutje! Kakšna solidarnost?! *Mi* smo obremenjeni s temi sranji zarad te naše katoliške krivde. Pa jaz sploh ne verjamem v Boga, da ne bo pomote, jaz ne verjamem v nič, razen v svoj kurac ... (*Žveči, spet teletina na vilicah.*) ... čeprav ... če obstaja kaj tam gor, je sigurno imelo za opraviti s temle teletom, tole je ... poezija ... (*Razvija misel.*) No, a misliš da bi nas naši arabski bratje sprejeli z odprtimi rokami, če bi se jim mi brez vsega, lačni in žejni, narisali pred vrati? Oni še *svojih* niso sprejeli! Koliko migrantov je sprejela Savdska Arabija? Koliko jih je Kuvajt? Ništa. Niente. Nada. Drek se jim dela iz vsega denarja, ki ga majo tam dol. Ne moreš stopit na cesto, ne da bi nagazil na ferarija, ampak ko je pa treba poskrbet za lastne brate po krvi in veri ... takrat jih pa samo ... (*Pije in kaže obrat s priborom.*) ... na krožno križišče za 180 stopinj, pa adijo via Evropa. Ker *nam* se pa smilijo. In potem se *mi* med sabo obtožujemo pa kažemo drug na drugega s prstom, kdo postavlja ograjo in kdo je čisto pravi evropski humanitariec, ki bi *takoj* sprejel dvajset sirijskih mladeničev v svoj topli slovenski dom ... *takoj*, če ne bi bilo te preklete ograje. Ane? Sigurno. Ma prosim te ... (*Tleskne natakarju.*) Bleferji, eni in drugi. Samo pretvarjamo se, zato da lahko ponoči zaspimo v iluziji tega, da smo naredili vse, kar je v naši moči. Kelnar!

NATAKAR nič ne naredi.

TIP (*ne more verjet, s ciničnim nasmeškom*): A si videl to? Bòli njega. Samo črta mimo, pa pogled v tla. Da mu ja ne bi bilo treba delat. Ko bo brez službe ostal, bo pa jamranje. (*Oponaša jokajoči glas.*) "Pa kako naj v Sloveniji človek preživi?" Pa minimalci, pa buhuhu ... (*Se nagne*

čez mizo proti svojemu sogovorniku.) Kar se mene tiče, je minimalna plača absolutno preveč za takele ... Hočeš denar? Delaj! Ampak a misliš, da bo on danes, ko pride domov, rekel tisti svoji ofucani ženi ali kogar koli že ima doma ... (Oponaša.) "Jooj, draga, danes pa res nisem utrujen, ker sem se cel dan izogibal delu – za katerega sem plačan!" Kje! On bo "uničen", pa saj je "cel dan garal". Ko bojo naslednje demonstracije, bo v prvi vrsti med tistimi, ki zahtevajo plače vsaj take kot kirurgi. Ker on ima pa fakulteto za prinašanje krožnikov in si zasluži ... (Razlaga naprej.) In to so isti ljudje, ki so 91. rušili socializem, ker "mi pa ja zmoremo bolje – mi bomo druga Švica!" Seveda, ja. Vprašaj Švicarja, koliko pri njem zasluži natakari in kaj dela za to plačo! Mi bi pa švicarske plače pa socialistične količine dela. Zdravnik naj dela 400 ur na teden, ampak plače pa ne sme imet petkrat višje od univerzitetno izobraženega gospoda kelnerja ... Ker mi smo vsi enaki, a razumeš? Ti, jaz ... (Pokaže na NATAKARJA.) ... on. Vsi smo mi isti. (Si nabode še kos zrezka, žveči.) Pa nimam jaz nič proti enakosti, razumeš ... Nič. Čeprav, tole kar zganjajo zdaj Američani z enakostjo žensk, je pa farsa. Ker seveda! Če si ženska, si s tem avtomatično kvalificiran za polovico delovnih mest! Normalno! Če si črn, če si invalid, če si drugačen, si avtomatično zaslužiš boljšo pozicijo. A je katera od teh strašnih feministk kdaj pomislila, da ravno kvote zaposlovanja žensk enačijo ženske s hendikepiranimi kadri? Če si sposoben, si sposoben, ni važno, a si ženska, moški ali ne vem, kaj! Vse te feministke, vsi ti zagovorniki enakosti so v svojem bistvu največji šovinisti, rasisti in seksisti! (Žveči.) Pa nimam nič proti ženskam, da se razumemo ... nič. Jaz sem samo realist.

NAPOVED: SELITEV OD MAME

ŽIGA: Tako kot lev v savani vedno napade najpočasnejšo antilopo, tako je tudi moški – najšibkejše bitje med primati – ves čas v nevarnosti. Ne glede na to, kako glasno vpije v lokalnem bifeju, kako hiter je njegov avtomobil ali kako zelo neprijeten je vonj, ki naj bi ga branil pred plenilci, živi ubogi mož v nenehnem strahu zavedanja, da je ranljiv. Redko se sprosti, pa še takrat, ko se – med drugim in četrtem pivom,

po zmagovalni tekmi njegovega moštva ali ko utrujen od šihta pride domov –, ga za vrati stanovanja čaka bridka, neizbežna resničnost ...

SELITEV OD MAME

VLOGE: MOŠKI: JURE, ŽENSKA: MATIJA

Moški pride domov iz službe.

MOŠKI: Doma sem!

ŽENSKA (*iz offa*): Heej ... (*Čez trenutek.*) Lubček! A boš kaj pojedel?

MOŠKI: Ne, smo jedli že s kolegi iz službe.

ŽENSKA (*manj navdušeno*): Aha. Okej. Okej ... Ker ... jaz sem pa pečenko delala.

MOŠKI: Ja oprosti, no. Šef je častil, nisem mogel rečt ne.

ŽENSKA: Saj razumem. Čisto razumem. (*Čez par trenutkov.*) Škoda pečenke.

MOŠKI: Oprosti. Moral bi poklicat.

ŽENSKA: Če bi vedela, bi jo za jutri prišparala.

MOŠKI: Glej, res je bilo nepričakovano vabilo. Pa Mihatu se res nočeš zamerit, saj veš, kakšen je ...

ŽENSKA: Vem, saj vem. (*Čez par trenutkov.*) Bo pa jutri hladna pečenka. No, če nimaš kakšnih drugih planov ...

MOŠKI (*že malo gleda z belim*): Kakšnih drugih planov?

ŽENSKA: Ne vem. Neka Maja te je klicala.

MOŠKI (*se mu malo zaleti*): Ka... katera Maja?

ŽENSKA: To pa ti moraš vedet, katera Maja. Jaz več ne sledim. Mogoče ta, ki si jo danes v spanju omenjal.

MOŠKI (*kot da nima pojma, o čem govori*): K... kaj?! J... jaz? Jaz nisem nikogar omenjal ... kaj ti je?

ŽENSKA (*pride v prostor*): Martin, no, prosim te. Saj je v redu. Saj razumem, to je čisto normalno ... zdaj si v teh letih, ko te spet razganja ...

MOŠKI (*defenzivno*): Ne, ne. Ne, ker sploh ne vem, o čem govoriš. Nimam pojma, kdo je Maja, in definitivno nisem o njej ponoči govoril ... (*Nervozno.*) Pa nič me ne razganja.

ŽENSKA (*ga miri*): Pa saj je v redu. Pač, moški si, imaš svoje potrebe ...

MOŠKI (*se umakne*): Ou maj gad! A lahko prosim nimava te debate?! Zmatran sem. Cel dan sem bil v službi. In res ne bi imel razprave o mojih potrebah ... ki jih ni!

ŽENSKA: Ja kaj pa je?! A ker že petintrideset let živiva skupaj, ti ne smeš imet svojih želja, svojega seksualnega življenja ...

MOŠKI (*si zatiska ušesa*): Rabarbara-rabarbara. Ne poslušam te.

ŽENSKA (*jezno*): Martin!

MOŠKI (*nejevoljno si odmaši ušesa*): Ja ... mami?

ŽENSKA: Razumem, da te te stvari matrajo, ampak, prosim, obnašaj se kot odrasla oseba, ja?!

MOŠKI (*poklapano*): Ja, mami.

ŽENSKA: No, prid zdej, boš mal pečenke pojedu, aneda da boš?

MOŠKI (*ve da bo*): Mogoče, samo malo ...

ŽENSKA: No, daj mi kaj povej o tej tvoji Maji.

MOŠKI (*kot otrok, ki mu je nerodno*): Ni moja ...

ŽENSKA: No, kakor koli – a je luštna? Kdaj jo bom spoznala?

GLASBA (na temo Queen: *Bohemian Rhapsody*)

A je to sploh lajf?

Al fantazija le?

Naenkrat star trideset,

fant iz Slovenije.

Ko bil sem mlad,

sem mislu rad, da vse bo okej,

kaj pa mlad človek ve, sem vpisu FDV,

pol pa ... Mal na pavzi, mal študent,

pa par let še absolvent,

dvanajst let študiju sem lahko v miru, do zdej ...

Do zdej ...

Mama, jst še nočem it,

sem trideset, brez šihata,

kje naj jst dobim kredit?

Mama, te nočem zapustit,

a punca prav, da b mogla se selit ...

Mama, ooooo,

ona kuhat sploh ne zna,

če v nedeljo me ne bo na juho,

tolk da veš, sam da veš ... naročila je kitajca ...

Mama, men je res težko,

ona kuha res slabo,

komaj jajce na oko.

Adijo, đabe soba, poln hladnik, net,

pozdravljen, poln skrbi, položnic svet ...

Mama, ooooo,

jst še bi kle živel,

a punca prav, da bi odnos trpel ...

Sedem je zjutri, neki me zbudi,

TA-DA-DII, TA-DA-DII, kdo tok zgodi mi zvoni?

Pa kje je kle oliko?
Sin je od lastnika. Kaj?!
(Najemnino.) Najemnino.
(Najemnino.) Najemnino,
Najemnino bi pobrou.
O-o-o-ou.

400 plus stroški, toliko me stane,
400 plus stroški, da je stran od mame,
a vredno je trpeti samo za stanovanje?

Biu sem kle, zdej bi šou, zdej bi šou domov!
Ti svinja! Ne, zdej ne greš domov! (Grem domov!)
Ti svinja! Ne, ne greš domov! (Grem domov!)
Ti svinja! Ne, ne greš domov! (Grem domov!)
Zdej ne greš domov! (Grem domov!)
Ne, ne greš domov!
Ne grem domov, oh,
ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne.
O, mama moja, mama moja, mama moja, jst bi šou ... domov ...

Spet doma na kavču,
brez punce, brez skrbi,
V kuhinji pa mama,
srečna kuha zrezke ... in riž.

NAPOVED: TIPI SO PIČKE

URŠKA in MATIJA se pogovarjata, imata ogromne rdeče botoks ustnice.

MATIJA (*navdušeno*): Anitka!

URŠKA (*še bolj navdušeno*): Nataška!

Se poljubljata.

MATIJA: Pa kje si, srce?!

URŠKA: Kje si ti, lepotička?

MATIJA (*lažno skromno*): Lepotička ... Ah, nehaj!

URŠKA: Ti nehaj!

MATIJA: Ti nehaj!

Se skoraj stepeta v neki čudaški privat koreografiji, nakar se resno idiotsko zarežita.

URŠKA IN MATIJA: A-ha-ha-ha-ha.

MATIJA (*si jo ogleda*): Nekaj si mi drugačna. A si frizuro menjala?

URŠKA: Ne ... (*Zaupno.*) ... lase mam bolj goste. (*MATIJA skoraj neha dihat od navdušenja.*) Odkar sem na dieti, so taki.

MATIJA (*navdušeno*): Serješ!

URŠKA: Ne, resno. Goji jagode pa chia semena ... (*Na frizuro.*) ... raste samo od sebe. Vse naravno.

MATIJA: Ne!

URŠKA: Ja!

MATIJA: Ne!

Spet se skoraj stepeta in na koncu zarežita.

URŠKA IN MATIJA: A-ha-ha-ha-ha.

URŠKA (*gleda prijateljico*): Ampak ti si pa tud nekaj drugačna. (*Se odmakne.*)
Ja, glej jo! Pa saj kar žariš! A si slučajno ... Nataška, a si ...?!

MATIJA (*doume namig*): Ja, sigurno! Pri mojem seks življenju! Budala!

URŠKA: Če maš pa tako gladko kožo! (*Boža po licu.*) Glej jo, ko Gucci torbica ...

MATIJA (*navdušeno*): Samo je res, a ni? (*Zaupno.*) Kvinoja, maca pa ...
(*Pogleda naokoli, kot da je to največja skrivnost.*) ... pistacije.

URŠKA: Nehaj!

MATIJA: Ja!

URŠKA: Nehaj!

MATIJA: Ti nehaj! Če ti pravim.

URŠKA: Nehaj!

MATIJA: Ljubica ... mal se ponavljaš. Če ti pravim, da je tako. Vse naravno.
Aha.

Nekaj časa se očarani gledata in vzdihujeta.

MATIJA: Pa nobenih gub nimaš več.

URŠKA: ... zèlena pa mandlji. Vse naravno. (*Jo gleda.*) Pa tvoji podočnjaki –
saj jih praktično več ni ...

MATIJA: ... lubenica pa kumare. Vse naravno. (*Jo gleda.*) A si ti shujšala?

URŠKA: Tuna pa jajca. Pa avokado. Vse naravno. (*Jo gleda.*) Kaj pa tvoje ...

MATIJA (*jo prekine, preden konča*): Oreščki, rdeč fižol pa brokoli.

URŠKA (*trenutek*): Pa je ...?

MATIJA (*preden uspe dokončati stavek*): ... vse naravno.

Spet se navdušeno merita.

MATIJA (*še vedno navdušeno, ampak očitno je odlagala to vprašanje do zadnjega*): Kaj pa ustnice?

URŠKA (*takoj*): Botoks.

MATIJA: Mhm ... jaz tudi.

Se gledata.

MATIJA IN URŠKA (*v občinstvo*): V naslednjem prizoru se čisto pravi fantje odpravljajo v mesto!

TIPI SO PICKE

VLOGE: TIP 1: ŽIGA, TIP 2: JURE, TIP 3: PETER

Fantje se štimajo za odhod ven. Vsi so izjemni mačoti z izrazitim naglasom.

TIP 1 (*iz offa, TIPU 2*): A dam umazano belo al umazano zeleno?

TIP 2 (*si vleče gor spodnji del trenirke, ni prepričan*): Ne vem, no, a ni tale trenirka mal čudna? (*Se zave, da ga je kolega nekaj vprašal.*) Kaj si reko?!

TIP 1 (*se mu pridruži, pride z dvema majicama s kratkimi rokavi*): Belo al zeleno? Kera se ti zdi bolša?

TIP 2 (*strokovno gleda majici in kolega*): Ne vem, kaj boš mel spodaj?

TIP 1 (*doživi rahel modni živčni zlom*): Ja, če bi vedo kaj bom mel spodaj, verjetan ne bi spraševao kero majico, a?! Fak, no!

Nervozno gre z odra.

TIP 2 (*za njim*): Oprosti no! Zeleno! Zeleno daj! Pa kaj si tako nervozan, saj gremo samo na pivo ...

TIP 1 (*še vedno z obema majicama v roki, nadrkano*): A samo na pivo? U mesto, u petek zvečer? (*Dramatično.*) Evo – če se kdaj sprašuješ, zakaj smo vsi od naše družbe še vedno samski ... (*Kot da je ravno odkril nov kontinent.*) ... zato! (*Gre spet dol.*) Če je tebi vseeno, kako nas gledajo, meni ni!

TIP 2: Pa kaj si tolik občutljiv?! (Zase.) Jao ... (Se gleda.) A mi ta trenirka nardi debele noge?

Zaslišimo trkanje.

TIP 2: Jani je prišeo, grem jazd odpret.

TIP 2 gre odpret TIPU 3, TIP 1 pride na oder v beli majici in spodnjem delu umazanega delavskega kombinezona.

Vstopita TIP 2 in TIP 3. TIP 3 je oblečen v identično belo majico in spodnji del kombinezona.

TIP 3: Kaj je, fantje, a ga bomo žural, a? Redbull vodko mam že u avtu u kanistru ...

(Zagleda opravo TIP 1, pretirano.) A pa daj no! A pa daj no! A res? A prav istu kombinacijo?! Pa vedno mi to delaš! Vedno to delaš, človek!

TIP 2: Jaz sem mu rekel, naj da zeleno majico.

TIP 1 *(na robu joka)*: Zelena je ogabna! Nardi mi trebuh ... *(Zelo čustveno, joče in si briše solze.)* Ampak vaju boli kurac. Vidva ne vesta, kako je to, vidva skos hodita na fitness ... Vidva ne vesta, kako je to, če si nagravžan ...

TIP 2 in TIP 3 se spogledata.

TIP 3 *(mu je žal, da je tako močno reagiral)*: Pa ... pa saj je okej, Sale. Mi bo Damjan posodio spodnji del, pa si lahko ti v tem kompletu, okej?

TIP 2 *(očitno Damjan)*: Ja, valda ... ni problema. Men itak ta trenirka ne paše.

TIP 2 in TIP 3 se začneta preoblačiti.

TIP 2 *(TIPU 1)*: Pa res se ti ne vid trebuha, tud u zelenoj majici ...

TIP 1 *(si briše solze)*: Ja ... haha, sigurno. Zadnjič sem se gledal, ko smo nardil un selfi na parkirišču, pa sem bil jazd tko, čez pol slike ... ko en ogaben kit sredi parkinga.

TIP 3 (*ga hoče spraviti v boljšo voljo, ga gleda*): Sam si res malo podoben kitu!
A se znaš tud sporazumevat sa njimi?

TIP 3 *zatuli kot ranjen sinji kit. TIP 2 se mu pridruži, rineta v TIPA 1, ki se končno zasmеji.*

TIP 1: Nehita. Nehita, no! Budale! (*Si obriše še zadnjo sled krizice z obraza, gleda TIPA 3.*) Sej ti ta kombinacija tudi super paše, a veš?

TIP 2 (*gleda majico TIPA 1, pokaže*): A to maš ti kle na majici nek madež?

TIP 1: Ja, od kosila. A se ne vidi?

TIP 3 (*gleda, skeptično*): A kaj jazd vem no. To se v diskaču ne bo opazilo ...

TIP 2: Čakaj ...

TIP 2 mu razmaže madež, TIP 3 mu pomaga.

TIP 2: Evo, zdaj pa je.

TIP 3 (*odobravajoče*): Lepo, ja.

TIP 1 (*se gleda, ni prepričan*): A ni vse skupaj malo tu mač? A? Mislim, a ne zgleda, ko da sem se tri ure matrao s tem *lookom*?

TIP 2: Ne, no, kaj ti je? Zgleda, kot da si direkt iz šihta uleto. (*TIPU 3.*) A ni tko?

TIP 3: Ja, itak. Čisti naravc.

TIP 1 (*polaskan, ne more skrivati nasmeška*): Kolk sta vidva ena lažnivca, ej ...

TIP 3 (*ploskne, pogleda oba kolega*): Kaj pol fantje, a smo? Gremo na pičke?!

TIP 1 IN TIP 2 (*naenkrat zelo tipovsko samozavestni*): Na pičke! U-u-u!

Odhajajo med možatim dajanjem "petk" in boksanjem pod rebra. Ko že odidejo, priteče čez oder TIP 1.

TIP 1 (*vprije kolegoma*): Bom vseen tazeleno majico, dej počakita me dol!
Pridem prec! Počakita me!

ŠOVINISTIČNA VEČERJA, 2. DEL

VLOGE: TIP: URŠKA, NATAKAR: MATIJA

TIP, ki se nažira, začne prizor, potem gre fokus na NATAKARJA, ki je prej stal ob strani.

TIP (*s polnimi usti, žveči*): ... skratka ... jaz nimam nič proti tem migrantom, nič, ampak ...

(Zamrzne.)

NATAKAR: Nimaš nič? Proklet gnoj bogatunski. Jaz tudi nimam nič. No, da ne lažem: imam minimalno plačo. Bruto. Bruto bruto. In ko dam vse brutote stran, mi ostane manj, kot boš ti danes zagonil za svoj bogatunski zrezek. (*Se obrne proti TIPU, z vpljudnim in veselim glasom.*) Pridem takoj, samo trenutek! (*Nadaljuje, besno.*) In po čem sva si midva različna?! Hodila sva v isto osnovno šolo, v isto srednjo, jaz sem končal fakulteto v štirih letih, ti pa je nisi v desetih. Ampak ker imam jaz diplomo iz družboslovja, ti pa priimek iz osamosvojitvene-ga tranzicijskega imenika, sem jaz danes tvoj lakaj. Pa ne me narobe razumet. Vsako delo je častno. Nečastno je to, da ti, ki v življenju nisi delal ene ure, lahko meni serješ po glavi in trošiš denar, ki ga je tvoj foter izčrpal iz firm, ki so jih gradili *naši* očetje – ki so jih ustvarili s svojim delom in gradili s svojimi rokami. Milijoni ljudi so se jebali 50 let, zato da jih bo danes 1000 lahko jedlo zrezke. In da nas bodo lahko gledali zviška, ker delamo.

Čestitke Lenin, Marx in ostali dedki revolucije! Uspelo nam je! Proizvodna sredstva so končno v rokah delavskega razreda! Prej so te posadili v tovarno za stroj, zdaj si pa moraš stroj najprej kupit, da lahko na njem delaš za gospodarja. Ne obstaja bolj ironično poimenovanje, kot je *samostojni* podjetnik – in tudi ne bolj resnično – stojimo sami. Nekaj časa. Potem začnemo upogibati glavo in pogled. Nato klečimo. Še najbolj podjetni smo pri iskanju krivin in lukenj v zakonih. Naj plača država! Naj plača zavarovalnica! Boli me kurac – a sem jaz kje podpisal, da hočem celo življenje biti jebena stranka?! (*Vstran.*) Nina, a greš lahko odnest prasici na šestki kozarec? Hvala ti ... (*V publiko.*) Gospodje mečejo milijarde v bančne

luknje, mi pa se z lopato v roki poskušamo izkopati iz svoje luknje v blatu. In kopljemo in kopljemo, dokler ne ugotovimo, da že ves čas stojimo v lastnem grobu. (*Kolegici natakarici.*) Kar račun mu prinesi! Dvojno. Vse piši nanjga! (*V publiko.*) In zato se ne mislim sekirat. In zato me ne briga, če me kreteni gledajo zviška, medtem ko se poskušam prebiti navzgor skozi njih s srečo, s pridnostjo, z loto listkom, s piramidno shemo, s prodajanjem kurčevih zobnih past, z bitcoini, s stavami, z biznisom, za katerega mi je povedal dober prijatelj, ki ga nisem videl že leta in se je zdaj iznenada pojavil, s prodajo, preprodajo in vnovičnim kupovanjem vsega, kar leze in gre, ker zares ni pomembno – konec koncev lahko, da bo jutri res konec. Samo danes je še. O kakšni prihodnosti naj se pogovarjam, če lahko jutri zbolim, znorim, se zapijem ali pa me iz bedno plačane službe izrine še bolj bedno plačan tip iz neke xy države? (*Trenutek, pomisli.*) Pa nimam nič proti migrantom, da se razumemo, nič ... samo pravim ... jaz sem samo realist.

NAPOVED: PREGOVORI

PETER: Stare ljudske modrosti so včasih vredne več kot marsikatera šola, kajti tako kot goveji zrezki so tudi globoke misli najboljše, ko so dobro uležane. Ker kovačeva kobila ne vrne se nobena in slepa kura v sili muhe žre. Kdor visoko leta, je pilot in brez Muje, je Ljubo doma. Znan pregovor pa tudi pravi da “sosedov nič ne zbliža bolj kot dobra ograja.” Sledi izsek iz veseloigre z inovativnim naslovom *Sosedje, 2. del!*

PREGOVORI – SOSEDJE, 2. DEL

VLOGE: SOSED 1: JURE, SOSED 2: ŽIGA

SOSED 1: O, soсед. Smo pa zgodnji.

SOSED 2 (*veselo*): Rana ura, zlata ura, al kako že pravijo ...

SOSED 1: Kar lahko postoriš danes, ne prelagaj na jutri.

SOSED 2: Tako. Čas je zlato.

SOSED 1: Speča lisica kokoši ne ujame.

SOSED 2: Ura zamujena, ne vrne se nobena.

SOSED 1 (*očitno mu nekaj leži na duši*): Poslušajte, sosed ... hotel sem vas nekaj vprašat.

SOSED 2: Ja? Kar vprašajte. Več glav več ve.

SOSED 1: Tako ja. Kdor vpraša, ne zaide.

SOSED 2: Kdor ima pa pamet, ne potrebuje sreče.

SOSED 1: Pamet je boljša kot žamet! (*Se zresni, očitno je nekaj nerodnega.*)
Khm. No ... Se pravi, poslušajte ... Opazil sem, da vsako jutro med tednom, ko greste vi v službo ...

SOSED 2: Jah, saj. Kaj pa čmo? Saj moram. Brez dela ni jela.

SOSED 1: Ja ja. Brez muke ni moke.

SOSED 2: Ni vsak dan nedelja.

SOSED 1 (*se vrne na temo pogovora*): Tako ja ... khm ... torej, sem opazil ... a veste, ker se najini bajti skoraj skup držita ... (*Ne ve, kako bi povedal.*)
Joj, jaz upam, da mi ne boste zamerili tegale, kar vam bom povedal ...

SOSED 2: Ah, prosim vas – beseda ni konj!

SOSED 1: Je pa res, da beseda lahko udari močnejše kakor pest.

SOSED 2: Vola primeš za roge, človeka pa za besedo.

SOSED 1: Beseda izgovorjena, ne vrne se nobena.

SOSED 2: Dejanja so glasnejša od besed!

SOSED 1 (*se vrne na težavo*): No, evo ... v bistvu bi ravno o ... o dejanjih bi govoril z vami ... veste ... vaša žena ... (*Se začne opravičevati.*) Pa je super gospa, zelo luštna, vse ...

SOSED 2 (*ga boksne pod rebra*): A tako? Luštna, a?! Vi, vi, hudič! Sosedova trava je vedno bolj zelena, a?!

SOSED 1: Aja, ne ... nisem mislil tako. Je zelo fajn gospa, ampak ... mogoče ...

(*Namigne.*) ... mogoče ni vse zlato, kar se sveti ...

SOSED 2 (*naenkrat malo zaskrbljen*): Kaj mislite s tem? Žena vendar tri vogale hiše podpira!

SOSED 1: Že, že, je pa tudi res, da "če vrag omaga, mu baba pomaga".

SOSED 2: No, no ... čakate mal ... dajva tole midva počasi ... počasi se namreč daleč pride.

SOSED 1: Tako, ja. Hiti počasi. Se pravi ... sem opazil, da vaša rada spusti poštarja v hišo ...

SOSED 2 (*defenzivno*): Ja pa kaj?! Verjetno mu da kaj za spit pa za pojest. Prazen žakelj ne stoji pokonci!

SOSED 1: Saj ravno za to gre – kaj vse tu stoji pokonci. A veste, stene so tanke in dober glas seže v deveto vas ...

SOSED 2 (*jezen*): Tega ne mislim poslušat! Kdor druge opravlja, na sebe pozablja!

SOSED 2: Ne pomaga, če se name jezite ... za prepir sta potrebna dva! A sem jaz kriv, da vaša poštarju odpira v Evinem kostumu?

SOSED 2 (*še vedno noče dojeti, jo brani*): No ... no, pač ... obleka ne naredi človeka!

SOSED 1: Meni je žal. Srečo lažje najdeš, kot obdržiš.

SOSED 2: Ja, to je sicer res – sreča *je* opoteča.

SOSED 1: Srečnejši je tisti, ki daje, kakor oni, ki jemlje.

SOSED 2 (*se ustavi, obupano*): O jebentiš. Prav mi je mati govorila: “Ženi se z ušesi, ne z očmi.” Se pravi, da poštar ... in moja žena ... vsak dan, preden se vrnem iz službe ...?!

SOSED 1: Ja, glejte, kaj naj vam rečem? Kdor prej pride, prej melje. In kdor hitro da, dvakrat da.

SOSED 2: Ampak ... vedno je trdila, da mi je zvesta. Prekleta ... Laž ima res kratke noge!

SOSED 1: Jah, saj veste – zarečenega kruha se največ poje.

SOSED 2 (*vse bolj agresiven*): Bo že ona videla. Osel gre samo enkrat na led!

SOSED 1 (*ga miri*): No, no, počasi – nobena juha se ne poje tako vroča, kot se skuha.

SOSED 2: Sem vedel, da se nekaj kuha. Kjer je dim, je tudi ogenj! Zadnje čase je bila do mene tako hladna, nikoli več nisva ... saj veste, tisto ...

SOSED 1: Vem, vem. Kdor z malim ni zadovoljen, velikega vreden ni.

SOSED 2: Prekleta nimfomanka! Ampak za vsako bolezen rožca raste, vam pravim!

SOSED 1: Glejte, nesreča nikoli ne počiva. Ampak po toči zvoniti je prepozno ...

SOSED 2: Če ona misli, da bom kar tiho ... a ne, ne, iz te moke ne bo kruha!

SOSED 1: Čas celi vse rane.

SOSED 2: To je res. In vsaka šola nekaj stane.

SOSED 1: Pa po vsakem dežju posije sonce.

SOSED 2: Bolje stare modrosti kot nove norosti.

SOSED 1: Tako, in dan se po jutru pozna.

SOSED 2 *ga gleda*.

SOSED 2: Jst res upam, da ne. (*Se obrne, gre.*) Grem poštarja poiskat. Kar je sejal, to bo žel.

SOSED 1 (*gre za njim, nejeverno*): Ah, dajte no, sosed ... Pes, ki laja, ne grize.

SOSED 2: Boste videli. Vsak prepir se z debelim koncem neha.

SOSED 1: Je pa bolje tenek mir kot tolst prepir.

SOSED 2: Kjer beseda ne zaleže, tam se palica ureže.

SOSED 1: Dajte, no. Od miru glava ne boli.

SOSED 2: Mirna vest je najboljša vzglavje.

SOSED 1: Prepir rodi prepir.

SOSED 2: Skoraj ni prepira, ki od žene ne izvira.

SOSED 1: Že, že, a kjer se prepirata dva ...

SMEŠNO, SMEŠNO, NESMEŠNO, 3. DEL

VLOGE: KOMIK 1: JURE, KOMIK 2: URŠKA, KOMIK 3: ŽIGA, PUBLIKA:
URŠKA IN MATIJA

Trije stand up komiki zelo samozavestno nastopajo.

KOMIK 1: Imam prijatelja, ki je tako brez denarja, da je prepričan, da se zneski na računih vedno pišejo s pomišljajem spredaj.

KOMIK 2: Imam prijatelja, ki je tako brez denarja, da poskušajo brezdomci kupit časopis od njega.

KOMIK 3: Imam prijatelja, ki je tako brez denarja, da si ni mogel plačati operacije tumorja v tujini in ima zdaj še en teden življenja.

Trenutek neprijetne tišine, komiki nadaljujejo.

KOMIK 1: Moja punca toliko seksa naokrog, da ko reče, da bo spala doma, jo moram vprašat, pri komu.

KOMIK 2: Moja punca toliko seksa naokrog, da se najino stanovanje oddaja hkrati na AirBnbju in Tinderju.

KOMIK 3: Moja punca toliko seksa naokrog, da je fasala HIV.

Neprijetna tišina, komiki nadaljujejo.

KOMIK 1: Moj dedek ga tako pije, da so na urgenci pumpo za želodec poimenovali po njem.

KOMIK 2: Moj dedek ga tako pije, da ko pihne v alkotest, se not nabere 0,3 sadjevca.

KOMIK 3: Moj dedek ga tako pije, da je dobil cirozo jeter in zdej že eno leto umira v bolečinah, ker razpada od znotraj.

PUBLIKA (*eden od igralcev, od strani*): Buuu! Nagravžen si! Bejž dol!

KOMIK 1: No, končno je nekdo nekaj rekel. Sem že mislil, da se samo meni to zdi preveč ... (*Pogleda KOMIKA 3.*) No, dej ... pejd dol.

PUBLIKA: Ne on, ti!

KOMIK 1: Kaj?! Kaj ... *jaz?* Pa saj jaz nisem nič ... A lahko prosim ... (*KOMIKU 2.*) Pa v čem je fora?

KOMIK 2 skomigne, nič mu ni jasno.

PUBLIKA: Buuu! Oba pejta dol! Da vaju ni sram! BUUUU!

Na oder prileti solata. KOMIK 1 in KOMIK 2 se poklapano umakneta z odra. "Bujanje" preneha.

KOMIK 3 (*zadovoljno*): Hvala, mi pa pejmo naprej: Mam prijatelja invalida, ki je tudi slep, pa črnc je, ampak on tega ne vidi, skratka ...

Ga prekine pianist z glasbo in lučni prehod v temo.

NAPOVED: LOČEVANJE

MATIJA: Svet gre h koncu!

Ni več principov, ni več spoštovanja.

Pametni so šli.

Normalni so se poskrili.

Taneumni so napredovali v tapametne, tako da nam naenkrat primanjkuje čisto navadnih budal.

V poslednji sliki našega kabareta bomo videli, da za vsako veliko civilizacijo nekaj ostane: če ne drugega, plastika in stiropor.

LOČEVANJE

VLOGE: MOŠKI: ŽIGA, AGENT 1: JURE, AGENT 2: PETER, AGENT 3: URŠKA

MOŠKI nese vrečko s smetmi. Ko odpre kanto, iz nje skoči AGENT 1 v uniformi, ki neprijetno spominja na nacistično. Namesto svastike ima stiliziran simbol za reciklažo. MOŠKI v strahu odskoči.

AGENT 1: Aha!

MOŠKI (*prestrašen*): O porka madona, o Jezus, kako sem se ustrašil!

AGENT 1 (*s čudnim nemškim naglasom*): Jezus vam ne bo pomagal v tej situaciji, Herr Blasich!

MOŠKI: Kaj? ... Kako veste, kako se pišem? Kdo ste vi? Pa zakaj mate ta čuden nemški naglas?

AGENT 1: Tišina! Tukaj *mi* sprašujemo, ja?! Kaj imate v vrečki?! Ne lažite mi!

MOŠKI: Sme... smeti. (*Gleda agenta.*) Pa ... pa kaj je to za ena uniforma? A ste od občine?

AGENT 1 (*se zasmeji, kolikor agent to sploh zmore*): Ob... občine! (*Ga nadere.*) Dovolj komedije, Herr Blasich! Vse vemo o vas in vaših zločinskih naklepih und agitaciji!

MOŠKI: Agi... kaj?

AGENT 1: Dobro, če ne bo šlo zgrda, bo šlo pa z gršega! (*Zakliče.*) Klinz! Klanz!

AGENT 2 IN AGENT 3: Ja, Herr Klunz!

Prideta še dva agenta in izvedeta verzijo nacističnega pozdrava, pri kateri vsak, ko salutira, spusti papirček ali drugo smet iz roke. Vsak pobere smet od drugega s tal.

AGENT 2: Zig! Zig!

AGENT 3: Re...

AGENT 1: ...zig...

AGENT 2: ...liraj!

VSI TRIJE AGENTI: Re-zig-liraj!

MOŠKI: A ste vi neka ... nacistična sekta al kaj se tukaj dogaja?!

AGENT 2: Kaj se dogaja?! Vi, Herr Blasich, ste ein Kriminalelement! Ein škodljivec! *To se dogaja!*

AGENT 3: Tako, ja! In mi nismo nikakršna nazi sekta, mi smo Nacionalni institut za celostno ekologijo. NACE, ne NACI, verstehen?!

AGENT 1: Majhna, aber zelo pomembna razlika. Na PR-komunikaciji tega še delamo.

MOŠKI (*se poskuša diskretno rešiti norcev*): Dobro, glejte, jaz ... jaz moram it. Ženi sem rekel, da grem samo smeti vršt, skrbelo jo bo ...

AGENT 2 in AGENT 3 *ga primeta.*

AGENT 1: Nikamor vi ne greste, Herr Blasich! (*Iztrga mu vrečo iz rok, jo odpre.*) No, da vidimo. Kaj pa imamo tukaj? (*Potegne lonček od jogurta iz vreče, besno v obraz MOŠKEGA.*) WAS IST DAS?!

MOŠKI: Jo... jogurt. Ovitek ... mislim, embalaža od jogurta.

AGENT 1: Embalaža? Nur embalaža?

MOŠKI: Ja ...

AGENT 1 (*gre s prstom v embalažo in oblizne ostanek jogurta*): Zakaj potem jaz čutim skisan jogurt, Herr Blasich? Zakaj je potem moj prst bel, Herr Blasich, če je to "samo embalaža"?!

MOŠKI (*ga postaja strah*): Ne ... ne vem. Mogoče je žena pozabila pomit lonček ...

AGENT 2: In vi ste hoteli odvržti to med ostalo embalažo?!

AGENT 3 (*ogorčen*): Du schwein! Du unökologische Parasit!

AGENT 1 (*potegne iz vreče pisemsko ovojnico z okencem iz folije*): Und tole?! Je tole tudi žena kriva, Herr Blasich?!

MOŠKI: Ka... kaj pa je s tem narobe? Sej to gre v embalažo, a ne gre? Ta navadne ovojnice grejo v papir, te s plastičnim okenčkom grejo pa v embalažo ...

Vsi trije agenti se huronsko in neprijetno usklajeno zarežijo.

AGENT 1 (*popolnoma pobesnel*): NEIN! Nein, ni tako! (*Mu kaže.*) Tale plastični del se odstrani ...

AGENT 2: ... mit kleine škarjice. Samo okoli cvik-cvik machen ...

AGENT 3: ... und potem papirnati del odvržeš v zabojnik za papir ...

AGENT 1: ... in samo ta kleines, zierlich, Liliputformat plastični okenček gre v embalažo! VERSTEHEN?! Nicht alles! Nur plastični okenček!

Agenta mu zvijeta roko.

MOŠKI (*v bolečinah*): Au! Oprostite! Nisem vedel! Žal mi je, res! Od zdaj bom pazil ... obljubim! Pazil bom!

AGENT 1: Seveda boste pazili ... (*Grozeče.*) Ko boste enkrat prišli nazaj iz našega prevzgojnega kampa!

Agenta ga vlečeta stran, MOŠKI se upira.

MOŠKI: KAJ?! Kakšnega kampa?! Pa ne morete tega delat! Na pomoč! Na pomoč!

AGENT 1: Nihče vas ne sliši, Herr Blasich. Nihče vas ne sliši, ker vsi doma pridno reciklirajo. (*Gre v razdelan nacistični pozdrav nad kantami.*) PAPIR! STEKLO! EMBALAŽA!

AGENT 2 IN AGENT 3 (*iz offa*): Re-zig-liraj! Re-zig-liraj! Re-zig-liraj!

AGENT 1 (*ali naključni mimoidoči blond deček*) zleze na klopcu, kot v filmu Cabaret, in zapoje (*na temo Tommorow Belongs to Me*).

(Solo nacist, doživeto.)

V zeleni kontejner gre le steklen glaž,
v rjavega peške in sir,
v rumenega plastika vseh embalaž,
v modrega gre papir.

(Nacistični duet.)

V črni zaboju gre pluta, pepel,
v zelenega flaša za pir,
v rjavega breskev in pušeljc uvel,
v modrega gre papir.

(Vsi skupaj.)

Kdor ne ločuje, ta naj ne živi,
prišel odločitve je čas,
naj crkne, umre, ta, ki naš svet smeti,
ločevanje združuje nas.
Ločevanje združuje nas.

VSI IGRALCI STOJJO V VRSTI, IGRALEC CIMER 2: iz UVODA pred UVODOM začne spet igrati sceno s Hamletom, "švedskim" kraljevičem.

IGRALEC 2: ... in potem grem jst dol ... pa grem gor ... pa spet dol ... pa spet gor ...

(Se ustavi na rampi.) Pa rečem ... A ja, al ne ... to je zdaj vprašanje.